

Tištěná média 1

Úspěch je jen něco navíc

[zobrazit sken, skeny titulních stran](#)

Tištěná média, Datum publikace: 14.04.2025 0:00:00, Datum importu: 14.04.2025 0:11:44, Zdroj: TV Revue, Autor: Tomáš Mrzena, Rubrika: legenda, Strana: 10, Periodicita: Dvakrát týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Provozovatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 283 776 Kč, GRP: 1,13, OTS: 102 078, Prodaný náklad: 48 628, Tištěný náklad: 81 667, Čtenost: 102 078, Plocha: 79060 mm²

Jiří Adamíra nikdy nekřičel. Mnohdy nemusel ani mluvit. Stačilo jedno gesto, jeden pohled a všem tuhla krev v žilách. Platilo to o divácích v divadle, o jeho ctitelkách i studentech.

Ikdyby četl telefonní seznam, znělo by to zajímavě a smyslně. Něco takového se nedá naučit. Jiří Adamíra byl přirozený talent. A nejen to. Měl šarm. Charisma. Zároveň nepůsobil jako rozmařilý bohém. Byl ukázněný, snad až asketický, přísný sám na sebe i na okolí. Zcela přirozeně nastavoval laťku co nejvyšší. Svou náročností ale nedusil a neděpal, nýbrž podněcoval a inspiroval. K takové vyzrálosti vedla poměrně dlouhá cesta.

Těžká zkouška

Na svět přišel 2. dubna 1926 v Dobrovicích na Mladoboleslavsku, ale s mladší sestrou Miladou vyrůstal v Praze. Jeho otec byl matematik, matka se starala o domácnost. Na gymnáziu patřil mezi známé rošťáky, jenže už tehdy měl v sobě zakořeněný hluboký smysl pro spravedlnost. Když pro jeho spolužáka přišlo gestapo kvůli podezření ze šíření zakázaných materiálů, zcela samozřejmě zakročil. Nedbal na nebezpečí, letáky nenápadně schoval u sebe, takže uniformy při prohlídce kamarádových věcí nic nenašly a nakonec ho pustily.

To ale Jiřímu nestačilo. Na protest se přestal učit němčinu. Po vyhazovu ze školy složil maturitu na elektrotechnické průmyslovce, kde dost trpěl a učitelé ho nechali absolvovat pouze s podmínkou, že se profesi nebude nikdy věnovat. Mladý muž jim to mohl s čistým svědomím slíbit. Měl plno jiných zájmů. Závodně hrál hokej, věnoval se i fotbalu a atletice. Miloval barokní hudbu a jazz, chodil recitovat, jen o herectví zatím neuvažoval. Na sklonku války byl totálně nasazený v továrně v Hannoveru, kde o vlasek unikl smrti. Když se areál stal terčem bombardování, před jedním výbuchem se na poslední chvíli zachránil skokem přes zeď. V roce 1945 díky náhodě nastoupil do amatérského divadla. „Kamarád mi řekl, že nás přihlásil na konkurz. Jeho nevzali a mě ano,“ vzpomínal. O rok později dostal první stálé angažmá ve zlínském Divadle pracujících. „Na Boží hod jsem nastoupil a na silvestra jsem měl premiéru,“ vyprávěl. V následujícím roce zvládl dalších dvanáct rolí. Těžká zkouška, ale potřebná. „Každý den kláda. Lepší školu jsem si nemohl přát,“ líčil. Z nesmělého mládence, který své vyvolené maximálně vtiskne do dlaně zmuchlaný papírek s milostnou básní a rudý až za ušima uteče, se postupem času stával elegantní švihák s vybraným chováním, pružnou chůzí a kultivovanou mluvou. Ve 24 letech se oženil, přičemž vztah s Marií Černockou musel překonat řadu překážek. Dcera úspěšného živnostníka kvůli Jiřímu utekla od snoubence, navíc jejím rodičům se představa herce v rodině vůbec nezamlouvala. Pak zasáhl osud. Mariina maminka zemřela, její tatínek se stal obětí komunistických soudních procesů a na řadu let skončil ve vězení. V roce 1951 se novomanželům narodila dcera Kateřina, ale herec si ji příliš neužil. Narukoval na vojnu, kterou strávil v armádním uměleckém souboru. Po návratu do civilu přijal nabídku ze **Státního divadla v Ostravě**, zatímco manželka s dcerou zůstaly ve Zlíně. Další odloučení už vztah nevydržel a po čase skončil rozvodem.

Anděl dokonalosti

Od počátku 50. let se objevoval také ve filmech. Se svým aristokratickým a lehce nadřazeným výrazem se nehodil do rolí úderníků, takže hrál zlosyny a kazisvěty. Už ve své prvotině Vítězná křídla (1950) ztvárnil nesympatického letce. I tak se na roli připravil velmi důkladně a skutečně si udělal průkaz na pilotování větroňů.

Proslul až jakýmsi asketickým způsobem života. Nepatřil mezi gurmány, jako by mu bylo jedno, co vkládá do úst. V alkoholu si zakládal spíš na kvalitě než na kvantitě. Také zkoumal hranice toho, co dokáže. Potají se páčil cigaretou, aby zjistil, jak velkou bolest snese. Trénink se mu později velmi hodil.

V roce 1960 se oženil s herečkou kolegyní Ljubou Benešovou a několik měsíců po svatbě přivítali na světě syna Marka. Neobešlo se to bez komplikací. Ljuba předtím žila s dalším členem ostravského divadla Josefem Langmillerem, takže v zákulisí mezi oběma soky panovala značná nevraživost. Jenže i druhou rodinu nechal Jiří záhy za sebou. Po

deseti letech na severu Moravy zamířil do Realistického divadla v Praze. Manželka se synem ho následovala až o dva roky později a zakotvila ve stejném divadle.

Díky pobytu v hlavním městě si ho začali ve větší míře všimnout filmaři. Za roli Istivého esesáka ve filmu Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou (1965) dostal státní cenu. „Nerozhoduje konečný efekt, ale vědomí poctivě odvedené práce. Jestliže vím, že jsem udělal maximum, jsem spokojen bez ohledu na to, co bude následovat. Úspěch je pak příjemně navíc,“ tvrdil obdivovatel Jeana Gabina.

V roce 1971 při natáčení televizního dramatu První radosti potkal Hanu Maciuchovou, a přestože je dělilo téměř dvacet let, rozvinulo se mezi nimi silné citové pouto. Dlouho s ním bojovali, rok se scházeli a rozcházeli, vzájemné lásce ale utéct nedokázali a nakonec spolu strávili více než dvacet let.

Značnou popularitu mu přinesly role policejních šéfů, v nichž uplatnil přirozenou směr autority a lidskosti. Takový byl třeba rada Korejs v seriálu Panoptikum Města pražského (1987). Stejně díky jeho hlasu působil i George Cowley v seriálu Profesionálové (1977).

V roce 1990 opustil Realistické divadlo, po 28 letech a zhruba 60 rolích, a zamířil do zlaté kapličky. Také začal učit budoucí herce. V jeho ročníku studovala třeba Sabina Remundová, Martin Myšička či Kristýna Frejová. I když to nedal příliš znát, práce s mladými lidmi ho bavila a nabíjela. „Zůstat alespoň trochu klukem - to je jediná zbraň proti bačkorám,“ přemítal. Energii potřeboval jako sůl. Dlouhé roky jej sužovaly zdravotní problémy od rakoviny kůže přes potíže s očima až po vleklé onemocnění kloubů, které znovu a znovu prověřovalo jeho práh bolesti. Přesto na sobě nedal nikdy nic znát, nikdy nezmeškal jedinou zkoušku, jediné představení. Nestěžoval si ani poté, co ho začaly trápit bolesti páteře. Rehabilitace nepomáhaly, a když se ukázalo, že za problémy může rakovina kostí, měl už jen malou šanci na uzdravení.

Tehdy hrál v ND představení Strýček Váňa a nechtěl odejít od rozdělané práce. Vydržel až do květnové derniéry a teprve pak zamířil na operaci. Krátce po zákroku zemřel. Čtrnáctý srpnový den roku 1993 byl obzvláště smutný.

Chalupáři
PO 20:15 PRIMA

Připravil Tomáš Mrzena

Foto: archiv redakce - Západní šmrnc mu byl vždy vlastní. Není divu, že se do éry budovatelských filmů příliš nehodil.

- Policejní rada v dámských osidlech. S Reginou Rázlovou v seriálu Panoptikum Města pražského (1987).
- Scéna s patnáctiletým Janem Hrušínským v dramatu Případ Mauricius (1970).
- Osudová chvíle. Při natáčení televizní inscenace První radosti (1971) se potkal s Hanou Maciuchovou.
- Jako dramatik Euripides ve filmu Žena z Korinta (1986). Přihlíží Jiřina Jirásková.

legenda

Západní šmrnc mu byl vždy vlastní. Není divu, že se do éry budovatelských filmů příliš nehodil.

Úspěch je jen něco navíc

Jiří Adamíra nikdy nekřičel. Mnohdy nemusel ani mluvit. Stačilo jedno gesto, jeden pohled a všem tuhla krev v žilách. Platilo to o divácích v divadle, o jeho čtenících i studentech.

kdyby četl telefonní seznam, znělo by to zajímavě a smyslně. Něco takového se nedá naučit. Jiří Adamíra byl přírozený talent. A nejen to. Měl šarm. Charisma. Zároveň nepůsobil jako rozmátlý bohém. Byl ukázněný, snad až asketický, přisýs sám na sebe i na okolí. Zcela přirozeně nastavoval latku co nejvyšší. Svou náročností ale nedusil a nedepřal, nýbrž podněcoval a inspiroval. K takové vyzrálosti vedla poměrně dlouhá cesta.

Těžká zkouška
Na svět přišel 2. dubna 1926 v Dobrušce na Mladoboleslavsku, ale s mladší sestrou Miladou vyrůstal v Praze. Jeho

otec byl matematik, matka se starala o domácnost. Na gymnáziu patřil mezi známé rošťáky, jenže už tehdy měl v sobě zakořeněný hluboký smysl pro spravedlnost. Když pro jeho spolužáka přišlo gestapo kvůli podezření ze šíření zakázaných materiálů, zcela samozřejmě zakročil. Neublňal na nebezpečí, letáky nenápadně schoval u sebe, takže uniformy při prohlídce kamarádových věcí nic nenastaly a nakonec ho pustily.

To ale Jiřímu nestačilo. Na protest se přestal učit němčinu. Po vyhazovu ze školy složil maturitu na elektrotechnické průmyslovce, kde dost trpěl a učitelé ho nechali absolvovat pouze s podmínkou, že se profesí nebude nikdy věnovat. Mladý muž jim to mohl s čistým svědomím slíbit. Měl plno jiných zájmů. Závodně hrál hokej, věnoval se i fotbalu a atletice. Miloval barokní hudbu a jazz, chodil recitovat, jen o herectví zatím neuvažoval. Na sklonku války byl totálně nasazený v továrně v Hannoveru, kde o vlasek unikl smrti. Když se areál stal terčem bombardování, před jedním výbuchem se na poslední chvíli zachránil skokem přes zed.

Policejní rada v dámských osidlech. S Reginou Rázlovou v seriálu Panoptikum Města pražského (1987).

Scéna s patnáctiletým Janem Hrušínským v dramatu Případ Mauricius (1970).

tip
Chalupáři
PO 20:15 PRIMA

10 TV REVUE



Osudová chvíle. Při natáčení televizní inscenace První radosti (1971) se potkal s Hanou Maciuchovou.



Jako dramatik Euripides ve filmu Žena z Korinta (1986). Přihlíží Jiřina Jirásková.

V roce 1945 díky náhodě nastoupil do amatérského divadla. „Kamarád mi řekl, že nás přihlásil na konkurz. Jeho nevzali a mě ano,“ vzpomínal. O rok později dostal první stálé angažmá ve zlínském Divadle pracujících. „Na Boží hod jsem nastoupil a na silvestra jsem měl premiéru,“ vyprávěl. V následujícím roce zvládl dalších dvanáct rolí. Těžká zkouška, ale potřebná. „Každý den kláda. Lepší školu jsem si nemohl přát,“ líčil. Z nesmělého mládence, který své vyvolené maximálně vtiskne do dlaně zmuchlaný papírek s milostnou básní a rudý až za ušima uteče, se postupem času stával elegantní švihák s vybraným chováním, pružnou chůzí a kultivovanou mluvou. Ve 24 letech se oženil, přičemž vztah s Marií Černockou musel překonat řadu překážek. Dcera úspěšného živnostníka kvůli Jiřímu utekla od snoubence, navíc jejím rodičům se představa herce v rodině vůbec nezamlouvala. Pak zasáhl osud. Mariina maminka zemřela, její tatínek se stal obětí komunistických soudních procesů a na řadu let skončil ve vě-

zení. V roce 1951 se novomanželům narodila dcera Kateřina, ale herec si ji příliš neužil. Narukoval na vojnu, kterou strávil v armádním uměleckém souboru. Po návratu do civilu přijal nabídku ze Státního divadla v Ostravě, zatímco manželka s dcerou zůstaly ve Zlíně. Další odloučení už vztah nevydržel a po čase skončil rozvodem.

Anděl dokonalosti

Od počátku 50. let se objevoval také ve filmech. Se svým aristokratickým a lehce nadřazeným výrazem se nehodil do rolí úderníků, takže hrál zlosyny a kazisvěty. Už ve své prvotině Vítězná křídla (1950) ztvárnil nesympatického letce. I tak se na roli připravil velmi důkladně a skutečně si udělal průkaz na pilotování větroňů.

Proslul až jakýmsi asketickým způsobem života. Nepatřil mezi gurmány, jako by mu bylo jedno, co vkládá do úst. V alkoholu si zakládal spíš na kvalitě než na kvantitě. Také zkoumal hranice toho, co dokáže. Potají se pálil cigaretou, aby zjistil, jak velkou bolest snese. Trénink se mu později velmi hodil.

V roce 1960 se oženil s herečkou kolegyní Ljubou Benešovou a několik měsíců po svatbě přivítali na světě syna Marka. Neobešlo se to bez komplikací. Ljuba předtím žila s dalším členem ostravského divadla Josefem Langmilerem, takže v zákulisí mezi oběma soky panovala značná nevraživost. Jenže i druhou rodinu nechal Jiří záhy za sebou. Po deseti letech na severu Moravy zamířil do Realistického divadla v Praze. Manželka se synem ho následovala až o dva roky později a zakotvila ve stejném divadle.

Díky pobytu v hlavním městě si ho začali ve větší míře všimati filmaři. Za roli Istivého esesáka ve filmu Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou (1965) dostal státní cenu. „Nerozhoduje konečný efekt, ale vědomí poctivě odvedené práce. Jestliže vím, že jsem udělal maximum, jsem spokojen bez ohledu na to, co bude následovat. Úspěch je pak příjemně navíc,“ tvrdil obdivovatel Jeana Gabina.

V roce 1971 při natáčení televizního dramatu První radosti potkal Hanu Maciuchovou, a přestože je dělilo téměř dvacet

let, rozvinulo se mezi nimi silné citové pouto. Dlouho s ním bojovali, rok se scházeli a rozcáhli, vzájemně lásce ale utěct nedokázali a nakonec spolu strávili více než dvacet let.

Značnou popularitu mu přinesly role policejních šéfů, v nichž uplatnil přirozenou směr autority a lidskosti. Takový byl třeba rada Korejs v seriálu Panoptikum Města pražského (1987). Stejně díky jeho hlasu působil i George Cowley v seriálu Profesionálové (1977).

V roce 1990 opustil Realistické divadlo, po 28 letech a zhruba 60 rolích, a zamířil do zlaté kapličky. Také začal učit budoucí herce. V jeho ročníku studovala třeba Sabina Remundová, Martin Myšička či Kristýna Frejová. I když to nedal příliš znát, práce s mladými lidmi ho bavila a nabíjela. „Zůstat alespoň trochu klukem – to je jediná zbraň proti bačkorám,“ přemítal. Energii potřeboval jako sůl. Dlouhé roky jej sužovaly zdravotní problémy od rakoviny kůže přes potíže s očima až po vleklé onemocnění kloubů, které znovu a znovu prověřovalo jeho práh bolesti. Přesto na sobě nedal nikdy nic znát, nikdy nezmeškal jedinou zkoušku, jediné představení. Nestěžoval si ani poté, co ho začaly trápit bolesti páteře. Rehabilitace nepomáhaly, a když se ukázalo, že za problémy může rakovina kostí, měl už jen malou šanci na uzdravení.

Tehdy hrál v ND představení Strýček Váňa a nechtěl odejít od rozdělané práce. Vydržel až do květnové derniéry a teprve pak zamířil na operaci. Krátce po zákroku zemřel. Čtrnáctý srpnový den roku 1993 byl obzvláště smutný. ■

PROGRAM OD 18. 4. DO 1. 5.

TV REVUE

číslo 9/2025

23,90 Kč



**VZPOMÍNKA NA HVĚZDU
ŠARMANTNÍ JIŘÍ ADAMÍRA
NIKDY NEZVEDAL HLAS**

str. 10-11



**NOVÝ KRIMISERIÁL
SOKOL VYŠETŘUJE
VRAŽDY V KRAJI**

str. 8-9

inzerce ▼

**ZASTAVTE
CHOLESTEROL
KONOPÍM**



**PŘINÁŠÍME KOMPLETNÍ
SVÁTEČNÍ PROGRAM**

Televizní Velikonoce



